

49. fejezet - Az ostrom

Remus Lupin feszülten járkált fel-alá az óratorony simára koptatott lépcsőin. Néha felfelé pillantott, a legfelső szint felé, ahol Flitwick professzor örködött, közel a mágikus óramű szívéhez. Lentről jól hallotta Rémszem Mordon falábanak ütemes koppanásait, és biztos volt benne, hogy Mundungus Fletcher sem tud nyugodtan ülni a legalsó szinten. Mindannyian percenként kipillantottak a szűk, lőréshez hasonlatos ablakok résein, de odakint senki nem mutatkozott. Amióta értesítette őket az ezüstróka formájú patrónus, hogy megtámadták a stadiont, percek teltek el, az áruháznak azonban nyoma sem volt.

Ha nem történik valami, lassan eljutunk oda, hogy egymást gyanúsítjuk - gondolta a férfi, ahogy elcsípte Mundungus és Rémszem felfelé sandító pillantását. - Bárcsak kiderülne, hogy csak vaklárma volt az egész! - merengett.

Hirtelen hangos csattanás hallatszott a legfelső emeletről, amit egy lépcsőkön leguruló test tompa puffanásai követtek. Lupin magában átkozódva, kettesével szedte a lépcsőfokokat felfelé.

- Nem létezik, hogy hoppanált volna, hiszen még működik az óra - morogta futás közben maga elé.

Hallotta, ahogy társai is rohanni kezdtek felfelé.

A lépcsőfordulóban Flitwick professzor fekvő testébe botlott, aki eszméletét veszítette a gurulás közben a fejét ért ütésektől.

- *Stimula!*

Az apró férfi kinyitotta szemeit, és nyögve felkőnyökölt.

- Az óra...

Miután látta, hogy csak könnyebb sérüléseket szenvedett, Lupin tovább futott, nyomában Mordonnal és Mundungussal. A legfelső szintre érve azonban, egy áttetsző, áthatolhatatlan fal állja útjukat.

Mindhárman az előttük felszülő erőterre szegezték varázspálcáikat, és hatástalanító varázslatokkal igyekeztek megsemmisíteni. A fal azonban továbbra is kitarzott, sőt, minden varázslatot egyszerűen elnyelt. Hiába álltak ott kivont pálcával, az utolsó lépcsőfokot nem tudták átlépni.

Alig karnyújtásnyira tőlük, legfelső szint közepén ott állt az áruházi: Sipor, a Black-ház manója.

A döbbenet még a varázslat nélkül is béklyóba verte volna őket, hiszen rá mindaddig senki nem gondolt.

A manó hosszú, vékony ujjait az óraszerkezetet rejtő falra szegezve, fénylő vonalakat írt a levegőbe, melyek úgy álltak össze, mintha valamiféle hálót szőne. Egyetlen pillantást sem pazarolt bámulóra, ugyanis minden idegszálával a varázslat végrehajtására koncentrált. Rövidesen elkészült a fehér fényvel felizzó rajzolat. A manó egyetlen, könnyed taszító kézmozdulatának hatására villámként becsapódott a titkos ajtót rejtő falba, ahol a fényfonalak szerteszét szaladva terjedni kezdtek. Először cikázva beszöttek az immár láthatóvá vált kőajtót, majd megrepesztették azt, és a réseken át behatolva tovább vándoroltak. A torony egyszer csak megremegett, és a szinte földig érő, hatalmas inga egy hirtelen zökkenéssel megállt.

A manó ekkor végre a három férfi felé fordította figyelmét, akik még mindig áthatolni igyekeztek a láthatatlan falon. A keskeny, vértelen ajkak egyetlen, kárörvendő mosolyra húzódtak a kampós orr alatt.

- Sipor hűségesen teljesítette a jeles és nagy múltú Black-ház Aranyhajú Úrnőjének parancsát - motyogta félig maga elé, félig hallgatóságának szánva. - Nem kell többé félvéreket, véráruhákat, sárvérűeket és korcsokat szolgáltnia szegény Sipornak. Harry Potter nem gazdája többé, amióta elpusztította Bellatrix Úrnőt.

A manó arcán könnyek csorogtak végig, mégis torz vigyor húzta fülig vékony ajkait. Jobbjának egyetlen csettintésére vézna, koszos rongyokba burkolt teste köddé foszlott, mintha soha ott sem lett volna.

A manó-varázs, amely visszatartotta a három varázslót, végre felengedett, és szabaddá vált előttük az út. Mindhárman szemügre vették a megrepesztett, és azóta porrá omlott kőajtót. A törmelék mögött makulátlanul csillogó, acél fogaskerekek látszottak, melyeket a rájuk feszülő, fénylő háló még mindig mozdulatlanúságra kárhoztatott. A három férfi minden általuk ismert varázslattal megpróbálkozott, de egyik sem járt sikerrel. A háló sérthetetlenek bizonyult.

- A halálfalók bármelyik pillanatban itt lehetnek! - morogta a fogai között Mordon.

- Hozzuk fel a professzort! Talán ő meg tudja törni a manó átkát - javasolta rekedtes hangján Mundungus.

- Nincs sok értelme. A manó-varázst még ő sem képes hatástalanítani - recsegte válaszul a volt auror.

- Egy próbát akkor is megér - ellenkezett Lupin. - Még az is jobb, mint a tétlenség.

A kastély főbejárata felől távoli pukkanások sorozata hangzott fel, mint valami puskaropogás. Mindhárman futva indultak lefelé. A professzort már felülve találták a lépcsőfordulóban, és valamivel jobban nézett ki annak ellenére, hogy mindenhol zúzódások borították a testét.

- Én felviszem, és tovább kísérletezünk - közölte Lupin, felsegítve az apró emberkét.

- Rendben. Mi csatlakozunk Hagridékhoz, ha már úgymint lehet hoppanálni - fintorogott a volt auror.

Mielőtt elindultak, Mundungus megidézte torkosborz alakú patrónusát, és egy rövid üzenetet küldött a történetekről az igazgatónőnek.

Minerva McGalagony sápadtan, meredt a Tekergők Térképére. Még itt, a Szükség Szobájában is érezni lehetett, ahogy a kastély megremegett a védelem megtörésének pillanatában. A varázstérképen jól látható volt, ahogy a főbejárat

előtt sorra feltűntek a halálfalók neveit viselő, apró szalagocskák. Az imént még egy sem volt ott, most pedig már öt, tíz, tizenöt... Végül már nem is tudta követni, olyan sebesen szaporodtak.

Az legutóbb kapott üzenet egyszerűen hihetetlen volt: Sipor az áruló. Utólag belegendolva, minden részlet összevágott: a manókat egyáltalán nem jelzi a varázstérkép, és bárhová eljuthatnak a kastélyban. Ráadásul, mivel a hűségükben vakon megbíztak, egy házimanóra nem gyanakodott volna senki.

Remegő kézzel megtámaszkodott az asztalon, és szuggerálta a térképet. Várta, hogy valami csoda folytán megálljon a halálfalók neveinek áradata, jelezve, hogy Flitwick professzornak mégiscsak sikerült újraindítania az óraművet, és ismét az egész birtokra kiterjed a hoppanálásgátló tér.

De a nevek csak szaporodtak feltartóztatlanul.

Így nem lesz esélye Hagridnak, a sárkányoknak és a maroknyi kentaurnak, hogy beszorítsák őket - gondolta végig sápadtan. - Ha bármikor, bárhová hoppanálhatnak, megfoghatatlanok lesznek, és akárhol lecsaphatnak. Ráadásul a sárkányokat nehéz, szinte lehetetlen irányítani, a kentaurok pedig nem tudnak hoppanálni. Ha pedig sikerül betörniük...

Erre gondolni sem mert. Mély lélegzetet vett, rápillantott Albus Dumbledore reményteli várakozó portréjára, majd nekilátott, hogy értesítse társait a megváltozott helyzetről. Tisztában volt vele, hogy ha nem javul a helyzet néhány percen belül, meg kell tennie a következő lépést, amelyre egyetlen porcikája sem vágyott: Ha nem marad más választása, segítséget kell kérnie a Mágiaügyi Minisztériumból.

A Bejárati Csarnokban feszülten sorakoztak a rend odarendelt tagjai.

A maroknyi csapat az előttük magasodó, hatalmas, művészi kovácsolt fém pántokkal ékesített, kétszárnyú ajtót figyelte, mely másodpercenként más és más színű fénnel ragyogott fel, attól függően, hogy az ostromlók milyen áttörésekkel bombázták. Az ősi, mágikus védelem azonban még kitartott.

Reménykedtek benne, hogy ha be is törnek, megállítja őket az ajtón belül létrehozott erőtér. Piton segítségével készítették, és éppen ellenkezője volt annak, amit a halálfalók használtak az elmúlt évben, a toronynál, és Harry szülőházánál, Godric's Hollow-ban. Arra szolgált, hogy megakadályozza a sötét jegyet viselő halálfalók bejutását.

Nem kételkedtek azonban abban, hogy idővel ezt is áttörik, és akkor csak az ikrek csapdái képeznek majd némi akadályt a behatolók előtt. Hacsak helyre nem áll a hoppanálásgátló tér, csapdába és pánikba ejtve az ostromlókat, és meg nem érkezik az erősítés odakintről, nekik nem marad más hátra, mint a közelharc.

Mindegyikük páncélozott talárt viselt, amely némi védelmet nyújtott, ha csak súrolja viselőjét egy átok, és kiábrándító varázs biztosította, hogy nehezebb legyen őket célba venni. Bill Weasley már értesített mindenkit, hogy a diákokat sikeresen biztonságba helyezték a jól védhető klubhelyiségekben, és készen állnak rá, hogy szükség esetén felvegyék a harcot, vagy használják a vészhelyzeti zsupszukulcsokat.

- Legalább Ginny, Ron, és Bill biztonságban vannak - morogta maga elé Arthur Weasley. Aggódva gondolt a kivont pálcával mellette álló ikekre, valamint Charlie-ra, aki valahol odakint van, és harcol a Tiltott Rengeteg szélénél, vagy épp a sárkányokat igyekszik kordában tartani.

A bejárati ajtó egyszer csak óriási dörejvel milliárdnyi fénylő porszemmé robbant szét.

Harry torkán hűsítően csorogtak le a fénylő bájital utolsó cseppjei.

Elvette ajkaitól az üvegcsét, és észrevette, hogy a bájitalmester éles tekintettel méregeti, mintha változás jeleit keresné rajta. Először nem tudta mire vélni, de lassan tudatára ébredt, hogy már ő is érzi a hatást.

Olyan volt, mintha valami megfoghatatlan módon teste minden porcikáját sokkal intenzívebben érzékelné.

- Kicsit szokatlan, de egyáltalán nem kellemetlen - jelentette ki, a férfi kérdő tekintetét látva. - Mintha kiélesedtek volna az érzékeim, és tudatosabban birtokolnám a testemet.

- Szédülés, émelygés, hányinger, fájdalom? - faggatta Piton összevont szemöldökkel, mintha csak egy gyomorrontást diagnosztizálna.

- Semmi. Kissé a repülésre, vagy inkább a lebegésre emlékeztet ez az állapot. Valahogy könnyebb vagyok. Olyan frissnek érzem magam, mintha kisöpörtek volna minden valaha volt fáradtságot a tagjaimból.

- Ezt a hozzáadott főnixkönyv okozza - felelte a férfinak, majd Harry meglepett tekintetét látva, hozzátette - Tudtam, hogy minden erődre szükséged lesz, ezért tanulmányoztam Arduunia Dumbledore munkásságát is a siker érdekében. Elméletileg még az Imperius átok leküzdésében is segíthet.

Néhány percig feszülten várakoztak, de amikor hirtelen megremegetek körülöttük a falak, mindketten tettere készen felpattantak.

- Megállt az inga - suttozta Piton, és sápadt arca még fehérebb színt öltött.

- Tehát elkezdődött - nyögte Harry.

Görcsösen szorította édesanyja pálcáját, és egész testében összerezett, amikor a semmiből váratlanul testet öltött előttük McGalagony professzor patrónusa.

„Sipor az áruló. Flitwick professzor nem valószínű, hogy segíthet. A kaput betörték, de az erőtér kitart.”

- Most mi lesz? - fordult Harry a varázslóhoz.

- A manó-varázst nem lehet csak úgy közömbösíteni. Mivel fajuk törvénye az, hogy nem bánthatnak emberi lényt, és nem árulhatják el a családot, akit szolgálnak, sosem volt szükség rá, hogy a varázslók ilyesmivel kísérletezzenek.

- De hát Sipor éppen most árult el engem...

- Ez nem ilyen egyértelmű. Ha téged tart Bellatrix LeStrange gyilkosának, akkor lehet, hogy szerinte te árultad el a Black-családot. Valószínű, hogy most Narcissa Malfoy az, akihez hűséges. Ne feledd, hogy bár te örökölted a tulajdonjogát, ő még mindig a Black-ház manója!

Tennem kell valamit - zakatolt egyre Harry agyában, és egy hirtelen ötlettől vezérelve úgy döntött, magához rendeli Dobbyt.

A manó - mint mindig -, ezúttal is azonnal megjelent a fiú hívására, és nyomban a földre borult a lábai előtt. Testét kék-zöld foltok borították, és hevesen rázta a zokogás.

- Állj fel, Dobby! - kérte megrökönyödve Harry, és leguggolt hozzá.

- Dobby nem érdemli meg, hogy Harry Potter uram szemébe nézhessen - nyöszörögte a manó két zokogás között. - Dobby szem elől vesztette Siport, aki valami rettenetes dolgot tett. - Hosszú, érthetetlen bömbölési hullám következett.

- Dobby, te nem tehetsz semmiről - próbálta megnyugtatni Harry. - Én vagyok a hibás, hogy nem gondoltam erre. - A manóhoz végre eljutottak a fiú szavai, és bár továbbra sem nézett fel, legalább elhallgatott. - Figyelj rám! Sürgősen meg kell próbálnunk helyrehozni, amit Sipor tett, és ehhez szükségem van rád. Csak te segíthetsz.

- Dobby mindent megtesz, hogy segítsen Harry Potternek - hüppögte. - Mit kell tennie?

- Sipor egy számunkra ismeretlen manó-varázst használt, és megállította az óratorony gépezetét. Te vagy az egyetlen, aki meg tudja szüntetni a varázslatot, hogy újra védelem alá kerüljön a birtok. Muszáj megpróbálnod! - gyözködte Harry elszántan. - Mindannyiunk élete ezen múlik!

A manó óriási szemei még nagyobbra tágultak, és ismét könnyek folytak végig gyűrött arcán.

- Hát Harry Potter ad még egy esély Dobbynak? Tudtam, hogy nincs nála nagylelkűbb varázsló a világon!

- Erre most nincs idő, Dobby! - Harry elvörösödött zavarában. - Minden másodperc számíthat! Menj!

- Igenis! Dobby megy, és megmenti Harry Potter életét, mint annak idején!

Egy csettintéssel köddé vált. Piton értetlenül fordult a fiúhoz.

- Miről beszélt ez a féleszű?

- Hát... - Harry zavartan lesütötte a szemét. - Másodévből többször is megpróbálta megmenteni az életem. Például meg akarta akadályozni, hogy visszatérjek a Roxfortba. Mivel a Malfoy-család manója volt, tudott róla, hogy be akarják csempészni az iskolába Tom Denem naplóját.

- Úgy tűnik, néha jól jön, ha valakinek ilyen hűséges szolgálója van - jegyezte meg Piton, de felvont szemöldökével mégis kételkedőnek tűnt.

- Dobby nem a szolgálóm. Ő teljesen szabad manó. Az én segítségével szabadult fel, és most fizetésért dolgozik a Roxfortban - magyarázta Harry. - Az viszont igaz, hogy valóban sokat segített már eddig is. Például ő hozott össze minket Sealyvel, aki a maga lakosztályát takarítja.

- A kérdés az, hogy most sikerrel jár-e - zárta le a témát Piton.

Mindketten feszülten várták az újabb fejleményeket.

A főbejárat előtt feszülő erőteret elszántan ostromolták a halálfalók. A rend tagjai szorongva várokoztak az áttetsző fal védelmében, készen arra, hogy bármelyik pillanatban felvegyék a harcot a behatolókkal. Legnagyobb meglepetésükre azonban az ostromlók egyszer csak visszavonultak.

Mr. Weasley és a többiek nem hittek a szemüknek, amikor látták, hogy a halálfalók mind hátrahúzódnak a főbejárat előtti térre. Örömük azonban nem tartott sokáig, ugyanis hamar kiderült, hogy az álarcos alakok egyáltalán nem adták fel a harcot. A meghátrálást más okozta.

A halványan remegő, átlátszó falon át jól látható volt, amint egy csuklyás alak jelent meg a halálfalók gyűrűjében. Fekete, lágy esésű, földet söprő köpenyében föléjük magasodott, amint felfelé tartott pálcájával az égboltra festette a Sötét Jegyet. Úgy tűnt, új utasításokkal látja el a körülötte csoportosulókat. Néhány tucat támadó rövidesen seprűt kapott elő, hogy a kastély égbe nyúló tornyainak színes üvegablakain át próbáljon meg betörni az épületbe. A többiek uruk mögött felsorakozva várták a további parancsokat.

Voldemort néhány pillanatig a kastély látszólag feltárult bejáratát méregette, majd határozott léptekkel megindult az erőtér felé. Köpönyege lágy hullámokat vetve, uszályként kavargott mögötte, amit a halálfalók sorfala követett.

A rend tagjait bémulttá tette a rettegés. A Sötét Nagyúr karnyújtásnyira megközelítette a láthatatlan védőfalat, és néhány könnyed pálcamozdulattal megvizsgálta. Keskeny ajkai torz mosolyra húzódtak, amikor megértette működését. Elvégzett néhány varázslatot, hogy szabaddá tegye az utat, de hiába próbálkozott, nem járt sikerrel. Végül magához intette a hozzá legközelebb álló halálfalót. Felrántotta szolgálójának bal karján a köpenyt, majd pálcája hegyét az álarcos alak alkarján tekergőző Sötét Jegyre nyomta. Némán mozgó ajkakkal mormolta varázslatait, miközben a kiválasztott halálfaló térdre rogyott előtte kínjában. A társai szintén mind fájdalomtól görnyedten szorították körülöttük saját bélyegüket. A háttérben csatazaj hallatszott, bizonyosságul, hogy Hagrid és társai kihasználták a halálfalók átmeneti sebezhetőségét.

A rend tagjai meglepetten szemlélték az eseményeket. Mindegyikük fejében egy gondolat motoszkált: Mi van, ha még azt az áldozatot is meghozza Voldemort, hogy szabadon engedje szolgálóit, és eltüntetve saját jegyét, megszakítja a közöttük fennálló kapcsolatot. Vajon hogyan fogják el valaha is a halálfalókat, akiknek kilétét rendszerint álarc rejti el, ha nem lesz rajtuk többé a fekete rajzolat?

A koponyából előtekeredő kígyó meglevenedni látszó ábrája azonban nem tűnt el a halálfaló karjáról, csak vörös fénnel felizzott, majd vérbíbor színt öltött. A következő pillanatba a sötét mágus egyszerűen átlépte a kastély kapuját.

A rend tagjai az utolsó pillanatban vonultak vissza az előcsarnokot és a főfolyosót elválasztó oszlopsor mögé, ám Voldemort körül sem pillantva elsuhan a fölépcsőház irányába. A halálfalók, akik az imént még görnyedten markolázták karjukat, most beáradtak a kapun, akadály nélkül követve urukat.

Az örök, akik átmenetileg visszahúzódva szabad utat engedtek a Nagyúrnak, újra elállták az utat amint eltűnt a folyosó kanyarulatában, és élénk ellenállással fogadták őket. Kihasználva helyzeti előnyüket, valamint a kiábrándítás jótékony hatását, igyekeztek minél többet lefegyverezni, és megbénítani közülük, akik pedig átjutottak az első támadási hullámon, azokat visszavonulást tetteve az ikrek által felállított mágikus csapdák felé csalogatták.

Amint Voldemort eltűnt a kastélyban, a Tiltott Rengeteg felől elsöprő nyílzápor zúdult a halálfalók hátrább csoportosuló utóvédjére, mialatt Gróp mázsás kötömbök záporát zúdította rájuk. A kentaurok oldalán harcba vetette magát Hagrid, Mordon, Mundungus, valamint a hoppanálva érkező Tonks és Shacklebolt is. Charlie Weasley a birtok kapuja közelébe vonult vissza a sárkányokkal, hogy ha végre visszaáll a hoppanálásgátló tér, elvágják a halálfalók menekülési útját. A váratlan háttámadás megosztotta a támadók seregét, és bár jó részük néhány pillanat múlva seprűre kapott, illetve követte urát és eltűnt a boltozatos kapu mögött, éppen elegen maradtak odakint, akik felvették a harcot az erdő felől támadó ellenféllel.

Flitwick professzor és Remus Lupin aggodalmas arccal rogytak el az óraszerkezetet rejtő fal tövébe. Már mindent kipróbáltak, amit csak lehetett, Sipor varázslata azonban továbbra is kitartott. Már éppen indultak volna, hogy csatlakozzanak Hagrid csapatához, amikor egy újabb házimanó jelent meg mellettük, kisírt szemekkel, mégis jól láthatóan tetteresen. Flitwick professzor nyomban rászegezte a pálcáját, de Lupin felismerve Dobbyt, még időben lefogta a kezét.

A manó lehunyta hatalmas szemeit, és némán varázsolni kezdett. Ujjaiból kék és ezüst szikrák pattogtak elő, melyek, ahogy elérték a mágikus háló szálait, azokkal együtt elpárologtak. Ahogy fogytak fényszálak, egyre inkább látszott Dobbyn a fokozott erőfeszítés. Mire néhány perc múlva a mágikus háló utolsó darabja is semmivé foszlott, a torony ismét megremegett, a kis manó pedig eszméletlenül rogyott a padlóra. Az óriási inga, mintha mi sem történt volna, folytatta évszázadok óta először megszakított útját, a birtok területén pedig ismét helyreállt a hoppanálásgátló védelem.

A távolból felhangzott a halálfalók csalódott üvöltése. Úgy tűnt, gyorsan ráébredtek, hogy már nem ugrálhatnak ide-oda támadóik nyilai elől, és nem hagyhatják el kedvük szerint a birtokot. Dühükben fokozott lendülettel támadtak tovább.

Az apró professzor gondjaiba vette az ájult manót, Lupin pedig elindult, hogy csatlakozzon a többiekhez az erdőnél.

A Roxfort falai között egyre több helyen hangzott fel a csatazaj. Az ikrek csapdáinak hála, újabb és újabb fekete taláros test került a földre megkötözve, eszméletlenül, elborítva az iskola folyosóit, míg a védők egyelőre néhány sérüléstől eltekintve épségben voltak. Még segítette őket a meglepetés ereje, de a halálfalók áradata nem akart alábbhagyni. A támadók fő csoportja láthatóan az igazgatói iroda felé tört előre, mégis sikerült kisebb csoportokra szakítani őket, miközben a védők lépcsőfordulóról-lépcsőfordulóra, sarokról-sarokra vonultak vissza, egyre ritkítva a támadók sorait.

Voltak azonban néhányan az ellenség között is, akik különösen jól kiismerték magukat a kastély falai között.

Egy háromtagú halálfaló-csoport szinte az első percben különvált, és a pincefolyosók felé vette az irányt. Fred egy kikandikáló tejfől szőke hajtincs libbenésére felfigyelve oldalba bökte fivérét.

- Malfoy az egyik!

- Gyerünk! Utánuk!

Az ikrek ügyet sem vetve a többiekre a sarkon eltűnő fekete talárosok után vetették magukat. Nem kapkodtak. Tisztában voltak vele, hogy a Mardekár klubhelyisége előtt felállított csapdák egyikébe bele fognak futni. Rövidesen hangos csattanások sorozata hangzott fel előttük, mire a két Weasley-fiú arcán győzelemittas mosoly ragyogott fel. A következő sarkon befordulva szokatlan szoborkompozíció fogadta őket.

Két nagydarab alak hevert kifacsarodott pózban a padlón. Szemeik vérben forogtak álarcuk mögött, és artikulálatlan hörgéseket hallattak. Talárjaik ujjá több méterrel megnyúlt, szoros, kényszerzubbonyoszerű béklyóba kötve viselőiket. Pálcáik a földön heverték, de esélyük sem volt rá, hogy megkaparinthassák őket.

A harmadik, kisebb és véznább alak reszketve bámult rájuk. Ő is ruhaujainak foglya volt, de őt nem döntötte le a lábáról a lendület, hanem térden állva azon igyekezett, hogy talpra kecmeregjen.

- *Invito* álarcok! - varázsolta Fred.

A maszk alól Draco Malfoy sápad vonásai tűntek elő. Vicsorogva tátogott feléjük, de egy hang sem jött ki a torkán. Az ikrek egymásra vigyorogtak.

- Jó fogást csináltunk.

A másik két alak Crak és Monstro apja voltak, akik bizonyára a fiaikhoz akartak utat vágni, hogy azok is csatlakozhassanak hozzájuk.

- Malfoy, nagy hibát követtél el - kezdte George.

- És nem is egyet - kontrázott Fred.

- Most meg kell lakolnod azért, amit a hugicánkkal és Harryvel tettél. - A fiúk szája kárörvendő mosolyra húzódott.

- Sajnos most nem fizethetünk meg kellőképpen, de ízelítőt szívesen nyújtunk abból, amit kapni fogsz, hogy addig is hozzá szokhass!

Látva, hogy néhány aranyló varázslat szeli át a levegőt, a szőke fiatalember rémülettől tágra nyílt szemmel abbahagyta az acsarkodást. Arcát kiütések szárai lepték el, lábai elkocsonyásodtak, és a földre rogyott. A viszketés, ami a testét fokozatosan elborította, végül elviselhetetlenné fokozódott, és össze sem volt mérhető a viszketőporok vagy bájjalok keltette hatásokkal. Malfoy a földön fetrengett, így próbálva némileg csökkenteni kibírhatatlan kínjait, de talárja szoros csapdájában nem járt sok sikerrel.

Az ikrek tisztában voltak vele, hogy a többieknek szükségük van rájuk, és nem tölthetik itt az időt, így hát munkához láttak. A két felnőttel együtt megbénították, megkötözték, és a mardekáros seprútárolóba zárták a volt mardekáros fiút. Malfoy tehetetlenül, könnybe lábadt szemekkel meredt a szekrény sötétjébe.

Perselus Piton hitelen felrántotta a talárja bal ujját, és az alkarján éktelenkedő Sötét Jegyre meredt. Harry elszorult torokkal nézte, amint a férfi zsibbasztó varázslatot mormol, miközben a vörösen felizzó, majd bíbor színt öltő ábrát figyeli. Amikor a változás véget ért, a fiúra tekintett.

- Bejutott.

- Megszüntette a varázslatot? - hitetlenkedett Harry. Nem tűnt logikusnak, hogy Voldemort egyszerűen felszabadítsa hűségesküjük alól az embereit, és szabadá tegye őket.

- Nem. Módosította a kapcsolatot, de éppen csak annyira, hogy kijátszhassa a kastély védelmét. Máris ide tart.

Ekkor végre ismét megremegtek körülöttük a falak.

- Helyreállt a hoppanálásgátló tér - nyögte Harry. Szája kiszáradt, pálcát tartó keze reszketett, pedig tudta, hogy örülni kellene, amiért Dobby sikerrel járt. Eddig majdnem minden a terv szerint haladt.

A bájjalmester látta, ahogy a fiú meginog. Megragadta a karját, és kényszerítette, hogy a szemébe nézzen.

- Harry! Az okklumencia az egyetlen fegyvered - figyelmeztette. - Lazíts, hogy koncentrálni tudj! Itt vagyok, és pontosan tudod, mit fogok tenni. Te is csak a saját feladatodra koncentrálj!

Harryt fogva tartotta a férfi elszánt, éjfékete tekintete, és ő igyekezett erőt meríteni a varázsló határozottságából. Bólintott, és mélyet sóhajtott. Rögtön jobban érezte magát, és ismét áthatotta a bájjal keltette szokatlan, lebegésszerű állapot, amit az imént háttérbe szorított a rettegés. Bólintott, mire a férfi elengedte. Még mindig a fiút figyelve gyors mozdulatokkal kiábrándítást szórt magára, hogy észrevétlenné váljon, majd az árnyékba húzódva feszülten várt.

Harry végre kezdte ismét úgy érezni, hogy van esélyük a győzelemre, amikor a csarnok bejárata felől furcsa sziszegés hallatszott, és feltárult a kör alakú ajtónyílás.

A Titkok Kamrájába belépett Voldemort.

Korunk leghatalmasabb sötét mágusának arcát fekete csuklya rejtette, csak vörösen izzó szemeinek tüze látszott ki alóla. A semmihez sem hasonlítható, félelmetes tekintet egyenesen a fiú lelkébe hatolt, és ő bárhogy is erőlködött, nem bírt elszakadni tőle. A legilimencia elemi erővel tört be elméjébe.

Most már értette, miért utalt rá annyiszor Piton, hogy jobban fel kell készülnie. Sötét Nagyúr behatolását a tudatába szinte elviselhetetlen fájdalom kísérte. Voldemort határozottan, elsőpró erővel kényszerítve térképezte fel az elméjét. Harry látszólag bénultan tűrte kiszípolozását, valójában azonban minden erejét felemészttette, hogy az utóbbi napokban éjjel-nappal gyakorolt séma szerint megpróbálja észrevétlenül, tudatosan irányítva, feltárni előtte emlékeit.

A nagy terv részleteit tudata legmélyére rejtve előtérbe idézte a horcruxok megszerzésével kapcsolatos eseményeket, immár jelentéktelenné vált információkat nyújtva ezzel támadójának. Érezte, amit a varázsló függén végigtapogatja a kusza emlékfonalakat. Egyértelmű volt, hogy vadul kutat valami után. Ahogy Voldemort dühe nőtt, úgy öntötte el Harry tudatát a kín. Amikor felvillantak Nagini elpusztításának körülményei, Voldemort egy pillanatra megingott, és Harry megragadva a lehetőséget, szinte ösztönösen védekezett.

- *Protego!*

A varázslatból kikökenve Voldemort a fiúra szegezte új, szénfekete pálcáját.

- Harry Potter, úgy látom, az utóbbi időben végre tanultál valamit. Kár, hogy ellenem mindez semmit nem ér. - Szavai félelmetes, surrogó sziszegéssel törtek elő, mintha most is párszaszót használt volna.

A Sötét Nagyúr közelebb lépett, és miközben pálcáját továbbra is Harryre szegezte, bal kézzel hátravetette csuklyáját. A hullószerű fej kopasz, sápadt bőrén megcsillan a fény, az ajkak nélküli szájnyílás pedig torz mosolyra húzódott.

Egyetlen intésére tűzforróvá hevült Harry kezében édesanyja varázspálcája. Mire eljutott a hűtővarázslatok gondolatáig, már elviselhetetlen volt az érintése, és kihullott a kezéből. A hajlékony fűzfa pálcája a kőpadlóra hullott, vörösen felizzott, és a fiú megdöbbsent szemei láttára, egyszerűen hamuvá porladt. Amint ráébredt fegyvertelenségére, szívét jeges félelem szorította össze. Hátrált néhány lépést. Egy hang sem jött ki a torkán.

- Úgysem tudtad volna felhasználni az új pálcám ellen, Potter! - A varázsló éjfékete köpenye lágyan suhogott mögötte, ahogy lassan közelebb lépdelt. - Mielőtt biztonságba helyezem lelkem utolsó darabját, tudni akarom, kinek a lelkén szárad Nagini és Bellatrix halála. Ha kell, kifacsarom belőled az igazságot! Lássuk csak, meddig vagy képes nekem ellenállni. *Legillimens!*

Harry már felkészült az elméjét elborító újabb fájdalomhullámra, azonban a pálcából kicsapódó varázslat nem ért célba.

Egy vakítóan fénylő villám csapódott a sötét varázsló pálcájába, teljes egészében elnyelve az általa kibocsátott varázslatot. Voldemort azonnal reagált. Néhány másodpercig birkózott a varázspálcát fogva tartó fénnyel, majd amikor az végül kihuny, azonnal ellentámadást indított. Egy ismeretlen varázslat szavait sziszegte, és a következő másodpercben láthatóvá vált, a támadó. Perselus Piton gyűlölettől összeszűkül szemekkel figyelte oly sok évvel ezelőtt megtagadott urát.

- Még ennyi év után is tudok meglepetést okozni, Nagyúr? - kérdezte, lassan Harry felé oldalazva.

- Ki hitte volna, hogy hajdani kémem és bájitalmesterem aljas árulása után még a halált is legyőzi. Most meglakolsz mindenért! - sziszegte. Pálcájából máris átkokat zúdított a férfira, aki sikeresen kitért előle, és nyomban visszatámadott.

A szivárvány minden színében játszó átkok szeltek keresztül a levegőt. Piton könnyed mozdulatokkal tért ki a támadások elől, és folyamatosan ostromolta a védőpajzsokat, amelyekkel Voldemort védte magát ellene. Harry dermedten bámulta a hatalmas kígyót, amelyet a következő pillanatban a sötét varázsló a bájitalmesterre uszított. Az eltűntető varázs kudarcot vallott, így Piton tovább próbálkozott a Nagini ellen bevetett varázslatok egyikével.

- *Corpus cordes draconas!*

A kígyó feje nyomban a farkához bilincselődött. A következő átok telibe taláta, és gúzsba kötve vergődő állapot semmivé foszlott.

Harry nem volt tisztában vele, hogy sikerült-e tásának végrehajtania a pálcá-módosító varázslatot, így nem tudta mit tehetne. Pálca nélkül tehetetlennek érezte magát. Idegesen kapkodta tekintetét ide-oda a harcoló felek, és a terem többi része között, segítséget keresve. Tekintete a mögöttük álló vitrineken állapodott meg, melyek az alapítók ereklyéit rejtették. Feltűnés nélkül igyekezett közelebb húzódní a Griffendél Godric kardját rejtő tárolóhoz.

Voldemort vörösen izzó szemeiben engesztelhetetlen gyűlölet égett. Örjögő dühvel támadott tovább. Egyetlen intésére életre kelt a sarokban álló óriási baziliszkus koponya, hogy az is ellenfelére vesse magát. Piton figyelmét megosztotta a hatalmas, csattogó állkapocs hátra támadása. A pillanatnyi kihagyás éppen elég volt a Sötét Nagyúrnak ahhoz, hogy szoros, tüzesen izzó mágikus köteleket bűvöljön a varázslóra. Piton arca elsápadt az erőfeszítéstől, ahogy próbálta fessegetni béklyóit, hogy megszüntethesse a varázslatot.

- Példátlan árulásod nem maradhat megtorlatlanul - vicsorgott rá Voldemort, és egyetlen pálcamozdulattal lefegyverezte a bájitalmestert. A földre zuhant alokról eltűntek a kötelékek, átadva helyüket a Nagyúr pálcájából kiröppenő kínzó átkoknak.

A varázsló már számtalanszor elszenvedte a Cruciatu átok által keltett kínokat, és azok utóhatásait, amelyek minden alkalommal jobban igénybe vették az emberi szervezetet. Piton tartotta magát egy ideig, de rövidesen elhagyta az ereje.

Látva, hogy áldozata az egyik ereklye lépcsőzetes talapatánál összeesik, Voldemort véget vetett a varázslatnak, és a férfi kínjaiban gyönyörköve felkacagott. A lélegzetvételenyi szünetet kihasználva Piton összeszedte maradék erejét, és elejtett pálcája után tapogatózott.

Voldemort egyetlen pillanat alatt cselekedett, és a férfi varázspálcája ugyanúgy porrá égett, mint néhány perccel ezelőtt Harryé.

- Ne félj, büntetésed ezúttal nem marad el, Perselus - szólította meg vészjósló hangon az előtte fekvő férfit. - Meglakolsz Nagini elpusztításáért. Hogy bosszúm teljes legyen, mielőtt megölnélek, végig fogod nézni, ahogy megvalósítom, amire mindig vágytam. Örök életet vásárolok kis védenced élete árán, azután elfoglalom a Roxfortot, és halálfalók generációit tanítom majd a sötét tanokra, hogy engem szolgáljanak. Sakkban tartom, azután megfosztom hatalmától a Mágiaügyi Minisztérium tehetetlen, elkorcsosult intézményét, és a helyébe lépve tovább terjesztem hatalmamot, a muglik pedig rabszolgaként fogják szolgálni a varázslókat.

Harry megborzongott, ahogy elképzelte a lefestett jövőt.

Ez nem történhet meg - hajtogatta magában görcsösen, miközben bénultan meredt a varázslóra.

Az átélt kínok a bájitalmesternek minden erejét kiszívták. Minden porcikája fáj, és pálcája nélkül csak abban reménykedhetett, hogy a fiú tisztában van vele, mit kell tennie.

Voldemort továbbra is a férfire beszélt, aki ismét felöltötte kiismerhetetlen álarcát, és mögötte lévő lépcsőkhöz kapaszkodva félig ülő helyzetbe tornázta magát.

- Örömmel mészároltam le a kígyódat, tudva, hogy belőled is elpusztítok egy darabot - nyögte dacosan feltekintve Voldemortra. - Ennél nagyobb élvezetet csak Bellatrix Lestrange meggyilkolása jelentett.

A Nagyúr szeme villámokat szórt, miközben újabb átkok csapódtak a férfi testébe.

- Akármit is vittél véghez, a végén kudarcot vallottál - sziszegte. - Minden áldozatod és erőfeszítésed hiábavaló volt! Hiába sikerült évekig megtévesztened, elbuktál, akárcsak a vén bolond Dumbledore! Bármit tettél is, végül a kezemre játszottatok, amit akartam. A Roxfortot és a fiút. - Utolsó szavait ismét Harrynek címezte.

- Soha nem fogom magát szolgálni! Inkább öljön meg! - kiáltotta elszántan Harry. Nem tudta leplezni félelmét, hangja remegése egyértelműen elárulta.

- Hidd el, szívesen megtenném - suttogta Voldemort kéjesen, élvezettel figyelve, ahogy Harry egész testében megremeg. - A holttestedet idelenn megfelelő körülmények között konzerválhatnám. A múmiád jól mutatna régi, kedves szolgálom maradványai mellett. - Keserű pillantást vetett a baziliszkus kiállított koponyájára. - Ebben az esetben azonban attól a pótolhatatlan lehetőségtől fosztanám meg magam, hogy szükség esetén igénybe vegyem a te fiatal és erős tested által nyújtott szolgáltatásokat.

- Soha nem fogja uralni a testem, ezt maga is jól tudja! A minisztériumban már megpróbálta, de kudarcot vallott! - ellenkezett Harry.

- Akkor még nem tudtam, mekkora kincs lakozik benned - súgta a varázsló, és köpenye rejtekéből egy kis, tejfehér folyadékkal telt fiolát húzott elő. - Ezt most szépen megiszod, és addig alszol tőle, amíg újra szükségem nem lesz a szolgálataidra. Itt lent biztonságban leszel, akárcsak az alapítók ereklyéi. Igazán nagy szolgálatot tettél nekem. Bár megfosztottad őket a számomra legfontosabb értéktől, legalább összegyűjtötted ide mindet. - Karjait széttárta, mintha magához akarná ölelni az egész csarnokot. - Amit itt látsz, számomra maga a hatalom temploma.

A Sötét Nagyúr leeresztette karjait, pálcáját a fiúra szegezte, és felé nyújtotta az üvegcsét.

- *Imperio!*

Harry azonnal felismerte a szokatlan érzést, amit egyszer már megtapasztalt. Az idegen akarat kényszere elhatalmasodott rajta. Minden porcikájában ott vibrált a késztetés, hogy lépjen közelebb, és igya meg azt a tejszerű italt. Ugyanakkor, furcsa módon azt is tapasztalta, hogy ha erősen koncentrált, ellen tud neki állni.

Ezúttal sokkal könnyebben uralta testét a varázslat hatása alatt, mint évekkkel ezelőtt. Az elfogyasztott bájitalra gondolt, és hálásan pillantott a fizikailag tehetetlennek látszó, de feszülten figyelő bájitalmesterre. Harry úgy döntött, úgy tesz, mint aki engedelmeskedik. Időt akart nyerni.

Gépiesen közelebb lépett, és elvette az *Élő Halál Esszenciáját* tartalmazó fiolát. Bal kezével óvatosan feltörte rajta a zárópecsétet, és az ajkai elé tartotta. Tekintetét Voldemortra emelte.

A Nagyúr a biztos győzelem tudatában követte figyelemmel a fiú minden mozdulatát. Harry különösen lassú mozdulattal emelte szájához a fiolát, és erősen koncentrált, hogy leküzdje a kényszert. Az utolsó pillanatban, amikor a sötét varázsló kígyószerű arcán már a diadal tükröződött, ahelyett, hogy megitta volna a bájitalt, amely arra hivatott, hogy örök álmat bocsásson rá, teljes erejéből a földhöz csapta. Az üvegcsé milliő szilánkra tört, a tejfehér bájital pedig pillanatok alatt elszívárgott az évszázás kövek repedéseiben.

- Potter! - sziszegte gyűlölettel a mágus. - Azt hiszed, ezzel megakadályozhatod, hogy véghezvigyem, amit elterveztem?

- Maga még ma este halott lesz! Követni fogja Naginit, és Bellatrix Lestrange-t a halálba!

- Tévedsz! A legrosszabb esetben is kizárólag te leszel halott - jelentette ki határozottan Voldemort, ám ezúttal jól hallható bosszúság fűszerezte hangját. Gyűlölte, ha emlékeztetik a veszteségeire. - Pálca nélkül hogyan tudnál elpusztítani? Vagy ettől a magatehetetlen árulótól várod a segítséget? - mutatott a még mindig félig fekvő Pitonra.

Harry nagyot nyelt, és reménykedve pillantott a bájitalmesterre. A férfi azonban látátoan nem volt abban az állapotban, hogy bármiben is segítséget nyújthatott volna. Arca sápadt volt, tekintete megtört, és haja csatagosan lógott az arcába. Voldemort elkapva a fiú pillantását, újabb Cruciatust átkot indított el a bájitalmester felé.

A férfit ismét elviselhetetlen fájdalomhullám borította el, és teljes erejéből küzdenie kellett, hogy ne veszítse el az eszméletét.

- Hagyja abba! - kiáltotta Harry, és Voldemort felé vetette magát, ám az egy pöccintéssel a padlóhoz szegezte.

- Ha vége a harcnak, hozok neked egy másik adag bájitalt, és biztosíthatlak róla, hogy azt már meg fogod inni. Addig pedig aludni fogsz!

A mágus hirtelen megingott, a pálcájából kicsapódó varázslat célt tévesztett, és a megbénított fiú mellett a lépcsőket borító szőnyegbe csapódott.

Voldemort hátából egy kard ékkövekkel díszített markolata állt ki, lábainál pedig a végső erőfeszítéstől kimerült Piton hevert. Sápadt arcát káröröm színezte.

A Sötét Nagyúr pálcájának egyetlen mozdulatára kicsúszott a testéből a fényesen ragyogó kard, és hangos csörrenéssel a padlóra zuhant. A pengét egyetlen vércsepp sem színezte.

- A mugli módszerek ellenem hatástalanok - vicsorgott a mágus, és lassan támadója felé fordult.

Harry dermedten bámulta a gyűlölettől eltorzult arcot, majd Piton megelevenedő, győzelemittas vonásaira esett a pillantása. Azonnal tudta, hogy a férfi végrehajtotta a varázslatot. Már csak az volt a kérdés, hogy működik-e. Harry torkát összeszorította a rettegés.

- *Adava Kedavra!*

A Sötét Nagyúr pálcája zöld villanással fellángolt. A fény azonban nem csapott ki belőle, és nem sújtotta halálra a földön fekvő, tágra meredt szemmel várakozóan rámeredő varázslót. A zöld lángolás felkúszott a pálcát tartó kézre, majd ragyogó, zöld fényű aurát vont Voldemort fekete lepelbe burkolt teste köré. A varázsló kígyószerű arcára ráfagyott a döbbenet. A zöld ragyogás egy pillanat múlva kihunyott, akárcsak a mágus szemének vérvörös izzása.